

บทที่ ๖

วิเคราะห์ผลการวิจัยในเรื่องเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจ ทักษะ และ ความต้องการของคณาจารย์ต่อสวัสดิการและการส่งเสริมเคราะห์

ในบทนี้จะได้วิเคราะห์ถึงความรู้ ทักษะและความต้องการของคณาจารย์
บริการส่งเสริมเคราะห์นอกโรงงานและสวัสดิการแรงงานภายในโรงงาน ในฐานะ
ที่สวัสดิการแรงงานนั้นเป็นส่วนหนึ่งของการส่งเสริมเคราะห์ ซึ่งเริ่มด้วยการถามถึง
ความรู้ของคณาจารย์ต่องานส่งเสริมเคราะห์ และแหล่งความรู้ที่ได้รับมา ทักษะ
ของคณาจารย์ต่อการเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมส่งเสริมเคราะห์ด้วย การรู้จักหน่วยงาน
ส่งเสริมเคราะห์ การเข้าไปรับบริการด้านต่าง ๆ จากหน่วยงานที่รู้จักหรือที่เคยไป

สำหรับเรื่องสวัสดิการแรงงานภายในโรงงานที่นายจ้างจัดให้นั้นได้มีการ
เสนอตารางรวมสวัสดิการทุกประเภทไว้ให้คณาจารย์ระบุว่ามียะไรบ้างที่นายจ้างจัดให้
ทั้งนี้เพื่อเป็นการตรวจสอบความรู้ของคณาจารย์ต่อสวัสดิการที่ได้รับว่าทราบหรือไม่แค่นั้น
ต่อมาเป็นข้อมูลแสดงถึงความต้องการของคณาจารย์ต่อประเภทของสวัสดิการที่มีความหมาย
กับคนมากที่สุด จากนั้นเป็นการแจงประเภทของสวัสดิการและบริการที่ทางโรงงานจัด
นั้น มาศึกษาละเอียดอีกครั้งเป็นเรื่อง ๆ ไป โดยเริ่มจากปัญหาเรื่องปากท้องของ
คณาจารย์ ปัญหาการให้ความช่วยเหลือทางการเงินของนายจ้าง เช่น เงินช่วยค่า
ครองชีพ เงินช่วยการศึกษาบุตร โบนัส เงินสะสม เป็นต้น ถัดมาเป็นบริการด้านสุขภาพ
อนามัย สิทธิในการลาป่วย การเบิกค่ารักษาพยาบาล รวมทั้งบทบาทในการช่วยเหลือ
คณาจารย์ที่ประสบอุบัติเหตุจากการทำงานของกองทุนเงินทดแทน กรมแรงงาน เมื่อคณาจารย์
ประสบอุบัติเหตุถึงกับต้องให้กองทุนเงินทดแทนให้ความช่วยเหลือบ้าง จึงเป็นเรื่องที่อยากจะ
ทราบว่า ปัจจุบันโรงงานอุตสาหกรรม สิ่งทอและประกอบรถยนต์จัดให้มีระบบรักษาความ

ปลอดภัยและป้องกันอุบัติเหตุเล็กน้อยเพียงใด พร้อมความเห็นของคนงานต่อคุณภาพของการจัดระบบรักษาความปลอดภัยว่าอยู่สภาพเช่นไร จากนั้นเป็นข้อมูลเกี่ยวกับการจัดบริการค่านอาหาร การกินและเรื่องที่อยู่อาศัยที่นายจ้างจัด พร้อมกับการแสดงความต้องการของลูกจ้างในสวัสดิการดังกล่าว การจัดบริการค่านส่งเสริมความรู้ว่าจัดให้ตรงกับความต้องการของคนงานหรือไม่ และถ้าไม่ตรงคนงานต้องการบริการศึกษาประเภทใดบ้าง จากนั้นเป็นการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับการฝึกอาชีพ และประเภทช่างฝีมือที่คนงานต้องการรับมาฝึกเพิ่มเติม การจัดบริการปรึกษาแนะแนว บริการเลี้ยงดูเด็กก่อน บริการค่านการพักผ่อนหย่อนใจ พร้อมกับการแสดงความคิดเห็นและความต้องการของคนงานต่อบริการเหล่านี้ ผลของการวิจัยที่จะกล่าวต่อไปนี้เป็นประโยชน์ต่อโรงงานอุตสาหกรรม ร่มสิ่งทอและประกอบรถยนต์ ผลิตภัณฑ์ส่วนรถยนต์ รวมทั้งหน่วยงานหรือสถาบันที่เกี่ยวข้องกับการบริหารแรงงานได้ใช้ เป็นข้อมูลทำนายแนวโน้มปัญหาของผู้ใช้แรงงานในอนาคต รวมทั้งการนำผลการวิจัยนี้ไปใช้ในด้านการกำหนดนโยบาย บริการและสวัสดิการอื่น ๆ แก่ผู้ใช้แรงงานต่อไป

เกณฑ์ที่ใช้วัดความรู้ของคนงานว่ามีความรู้ทางด้านสังคมสงเคราะห์หรือไม่นั้น ผู้วิจัยถือว่าคนงานที่สามารถระบุประเภทของบริการสังคมสงเคราะห์ที่มีอยู่ตามสถานสงเคราะห์ทั่ว ๆ ไปเป็นเกณฑ์ โดยถือว่าผู้ที่มีความรู้ในงานสังคมสงเคราะห์จะต้องสามารถระบุประเภทของบริการสังคมสงเคราะห์ได้เกินกว่า ๓ ประเภทขึ้นไป ส่วนผู้ที่ไม่มีความรู้ทางด้านนี้ก็คือผู้ที่ไม่สามารถระบุได้แม้ผู้สัมภาษณ์จะขยายความไปแล้วก็ตาม

คนงานส่วนใหญ่จะไม่มีความรู้ทางด้านสังคมสงเคราะห์ ซึ่งมีอยู่ราวร้อยละ ๗๑ แยกเป็นอุตสาหกรรมสิ่งทอ คิดเป็นร้อยละ ๘๒.๖ ส่วนอุตสาหกรรมประกอบรถยนต์ ผลิตภัณฑ์ส่วนรถยนต์มีเพียงร้อยละ ๕๘.๓ นับว่าคนงานในอุตสาหกรรมที่กำลังทรุดตัวลง มีปริมาณคนงานที่ไม่ทราบเรื่องราวเกี่ยวกับงานสังคมสงเคราะห์อยู่มากถึงร้อยละ ๘๒.๖ ซึ่งมากกว่าผู้ที่ไม่มีความรู้ในค่านนี้ของอุตสาหกรรมที่กำลังก้าวหน้าถึงร้อยละ ๒๓.๒ ในอุตสาหกรรมที่กำลังทรุดตัวอย่าง โรงงานทอผ้านี้ คนงานที่มีความรู้ทางสังคมสงเคราะห์

ตารางที่ ๒๒

ความรู้เกี่ยวกับการสังคมนาเคราะห์ของคณา

ความรู้เกี่ยวกับงานสังคมนาเคราะห์	สิ่งทอ			รวม	ประกอบรถยนต์			รวม	รวมยอด
	ขนาดใหญ่ %	ขนาดกลาง %	ขนาดเล็ก %		ขนาดใหญ่ %	ขนาดกลาง %	ขนาดเล็ก %		
มี	๑๐.๐	๑๘.๐	๓๓.๓	๑๑.๓	๔๘.๕	๓๔.๐	๓๓.๓	๔๐.๖	๒๕.๐
ไม่มี	๕๐.๐	๘๒.๐	๖๖.๖	๘๒.๖	๕๑.๕	๖๖.๐	๖๖.๖	๕๙.๓	๗๕.๐
รวม	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐

มีอยู่เพียงร้อยละ ๑๑.๓ เท่านั้น ซึ่งน่าที่จะเป็นพวกที่พยายามค้นหาความรู้ประสบการณ์ทางค่านิยมมากกว่าคณาในอุตสาหกรรมที่มีอนาคตแจ่มใส คณาจะรู้สึกในความไม่มั่นคงของธุรกิจอุตสาหกรรมที่ตนกำลังรับจ้างอยู่นั้น ขณะเดียวกันเมื่ออุตสาหกรรมสิ่งทอกำลังจะทรุดตัว การให้ค่าแรงที่ดี การให้ค่าครองชีพที่ดี แม้แต่การจัดสวัสดิการ จะให้นายจ้างจัดหาเพิ่มขึ้นหรือดีขึ้นนั้นยอมทำได้ยาก แต่กลับตรงกันข้ามคณาโรงงานทอผ้าไม่ว่าจะเป็นขนาดไหนก็ตามยังไม่คืนวันที่จะหาความรู้เพื่อประโยชน์ของตนเอง หรือว่าคณาสิ่งทอจะยังไม่ทราบว่าคุณภาพอุตสาหกรรมที่ตนรับจ้างทำอยู่นั้นตกอยู่ในภาวะวิกฤตหรือไม่ (ดูตารางที่ ๒๒)

อัตราส่วนของคำตอบในแต่ละขนาดของโรงงานอยู่ในระดับใกล้เคียงกัน ซึ่งให้เห็นว่าอิทธิพลของขนาดโรงงานจะส่งผลกระทบต่อการค้นหาความรู้ความเข้าใจในเรื่องเกี่ยวกับงานสังคมนาเคราะห์นั้นน้อยมาก

ตารางที่ ๒๓

แหล่งความรู้ทางสังคมสงเคราะห์ที่ผู้ใช้แรงงานได้รับ

แหล่ง ความรู้ ที่ได้รับ	สิ่งทอ			รวม	ประกอบรถยนต์			รวม	รวม ยอด
	ขนาด ใหญ่ %	ขนาด กลาง %	ขนาด เล็ก %		ขนาด ใหญ่ %	ขนาด กลาง %	ขนาด เล็ก %		
ญาติ	-	-	-	-	๒.๘	-	๒๐.๐	๕.๘	๓.๘
เพื่อน	๑๔.๒	๒๒.๒	๒๐.๐	๑๘.๒	๑๑.๓	๒๓.๕	๑๐.๐	๑๔.๓	๑๖.๐
นักสังคม สงเคราะห์	๑๔.๒	๑๑.๑	-	๓.๖	๘.๘	-	-	๕.๘	๕.๓
หนังสือ- เอกสาร	-	๑๑.๑	๕๐.๐	๑๘.๒	๒๖.๓	๑๑.๓	๕๐.๐	๒๖.๒	๒๘.๑
สื่อมวลชน	๓๑.๘	๕๕.๕	๓๐.๐	๕๐.๐	๕๐.๐	๕๘.๘	๒๐.๐	๕๓.๕	๕๘.๒
อื่น ๆ	-	-	๑๐.๐	๓.๘	-	๕.๘	-	๑.๖	๒.๓
	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐

ในจำนวนผู้ใช้แรงงานเกือบร้อยละ ๓๐ ที่มีความรู้ทางด้านงานสังคมสงเคราะห์ (ดูตารางที่ ๒๓) นั้น ส่วนมากจะทราบมาจากสื่อมวลชนทั้งที่เป็นวิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ ฯลฯ ถึงร้อยละ ๕๘.๒ รองลงมาก็เป็นแหล่งหนังสือเอกสาร ซึ่งมีร้อยละ ๒๘.๑ ความรู้ทางด้านสังคมสงเคราะห์ที่ได้รับจากเพื่อนมีร้อยละ ๑๖.๐ ส่วนความรู้ที่ได้จากตัวนักสังคมสงเคราะห์เองโดยตรงนั้นมีน้อยมาก แสดงว่าการเข้าหาตัวนักสังคมสงเคราะห์ของหมู่คนงานอุตสาหกรรมนั้นมีน้อยมาก หรือไม่ก็เป็นเพราะว่างานด้านสังคมสงเคราะห์ยังไม่แพร่หลายเข้าไปในหมู่ผู้ใช้แรงงาน

ตารางที่ ๒๔

ความเห็นของคณงานคอบริการคานังคณสงเคราะห

ประ โยชน ของ บริ การ สังค ม สง เคราะห	สิ่งทอ			รวม	ประ กอบร ถยณค			รวม	รวม ยอก
	ขนาด ใหญ่ %	ขนาด กลาง %	ขนาด เล็ก %		ขนาด ใหญ่ %	ขนาด กลาง %	ขนาด เล็ก %		
ไม่มีประ โยชน	-	-	-	-	๒.๔	๕.๘	-	๓.๒	๒.๓
มีประ โยชน บาง	๘๕.๓	๖๖.๖	๘๐.๐	๗๖.๘	๘๕.๒	๗๖.๕	๗๐.๐	๘๐.๓	๗๕.๓
มีประ โยชน มาก	๑๔.๒	๓๓.๓	๒๐.๐	๒๓.๐	๑๑.๓	๑๗.๖	๓๐.๐	๑๖.๓	๑๘.๓
รวม	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐

คณงานส่วนใหญ่จะเห็นคณประ โยชนของบริ การคานังคณสงเคราะหอยุ่บาง
ซึ่งมีถึงร้อยละ ๗๕.๓ แยกเป็นคาคอบของคณงานประ กอบร ถยณคและผลิตชิ้นส่วนร ถยณค
ร้อยละ ๘๐.๓ ซึ่งมากกว่าคาคอบของคณงานคอกสาทรรมสิ่งทอปร มาณร้อยละ ๓.๕

คนงานส่วนใหญ่ซึ่งมีจำนวนเกือบครึ่งยังไม่คิดที่จะเข้าเป็นสมาชิกในองค์การ
หน่วยงาน มูลนิธิ หรือชมรมที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับการสังฆสงเคราะห์ เหตุผลก็เนื่องจาก
ว่า ผู้ใช้แรงงานไม่มีเวลาพอที่จะเจียกไปทำงานเพื่อสาธารณประโยชน์ ทั้ง ๆ ที่ใจจริง
ก็อยากจะมีส่วนเข้าไปช่วยเหลือ เนื่องจากทำงานเป็นเวลา ๘ - ๑๐ ชั่วโมงต่อวัน
ยิ่งบางวันมีการทำงานล่วงเวลาก็ยิ่งไม่มีโอกาสจะไปรวมได้ เหตุผลอีกประการหนึ่งก็คือ
คนงานบางคนบอกว่าไม่ไค้สนใจเรื่องงานสังฆสงเคราะห์มาแต่ไหนแต่ไร จึงไม่คิดที่จะ
เข้าสมัคร เป็นสมาชิกอาสาสมัครในหน่วยงานหรือมูลนิธิรับไปเพียงประโยชน์เพื่อส่วนรวม

สำหรับผู้ที่คิดจะเป็นอาสาสมัคร เพื่อบำเพ็ญสาธารณประโยชน์หรืออาสาช่วยงาน
ทางด้านสังฆสงเคราะห์ มีอยู่ร้อยละ ๒๓.๖ และพวกที่เป็นสมาชิกอยู่แล้วในขณะนี้
มีเพียงร้อยละ ๒.๖ ซึ่งมีความหมายน้อยมาก ดังตารางที่ ๒๕

ที่น่าแปลกคือ มีจำนวนผู้ตอบที่ไม่ทราบว่า จะเป็นสมาชิกของหน่วยงานมูลนิธิ
อาสา งาน สังฆสงเคราะห์หรือไม่นั้นมีอยู่ถึงหนึ่งในสี่ ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะผู้ตอบกลุ่มนี้
ยังไม่กล้าตัดสินใจอะไรลงไปให้แน่นอนว่าจะไปเป็นหรือไม่เป็น เพราะเป็นเรื่องที่จะต้อง
คิดหนักเหมือนกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับคนงานที่มีรายได้อ่อนและครอบครัว
เท่านั้น เพราะถ้าไปอาสาสมัครช่วยงานสังฆสงเคราะห์เสียแล้ว ใครจะเป็นผู้เลี้ยง
ดูครอบครัว ทั้ง ๆ ที่ใจจริงก็คิดอยากจะมีส่วนเข้าไปช่วยเหลือ แต่ตอนนี้ยังไม่อยู่ใน
ฐานะที่จะทำได้

คนงานทั้งสองประเภทอุตสาหกรรมไม่ตอบว่าทางโรงงานไม่ไค้จ้างนักสังฆ
สงเคราะห์มาทำงานบริการให้กับคนงานรวมร้อยละ ๗๑.๐ แต่ก็มีจำนวนคนงาน
ที่ตอบว่าไม่ทราบเรื่องนี้ถึงร้อยละ ๒๕ เหตุที่ผู้ตอบไม่ทราบ อาจเป็นเพราะว่า การ
สังฆสงเคราะห์ซึ่งจะต้องมีนักสังฆสงเคราะห์เป็นผู้ดำเนินการสำคัญนั้นยังไม่แพร่หลาย
เข้าไปในหมู่คนงาน อีกประการหนึ่งคนงานอาจจะยังมีความสับสนเกี่ยวกับหน้าที่ของนัก
สังฆสงเคราะห์ เพราะปรากฏว่าคนงานร้อยละ ๔ ที่ตอบว่าโรงงานของตนมีนักสังฆ
สงเคราะห์นั้น เป็นการเข้าใจผิด เพราะแท้จริงแล้ว โรงงานเหล่านั้นยังไม่ไค้มีการ

ตารางที่ ๒๖

การจ้างนักสังคมสงเคราะห์ประจำในโรงงาน

นักสังคม สง เคราะห์	สิ่งทอ			รวม	ประกอบรถยนต์			รวม	รวม ยอด
	ขนาด ใหญ่ %	ขนาด กลาง %	ขนาด เล็ก %		ขนาด ใหญ่ %	ขนาด กลาง %	ขนาด เล็ก %		
มี	๒.๘	๖.๐	—	๓.๓	๑.๔	๑๒.๐	—	๔.๖	๕.๐
ไม่มี	๙๔.๒	๖๖.๐	๙๖.๖	๙๒.๐	๙๕.๓	๕๒.๐	๘๖.๐	๙๐.๐	๙๑.๐
ไม่ทราบ	๒๒.๓	๒๓.๐	๒๓.๓	๒๔.๖	๒๒.๓	๓๖.๐	๑๓.๓	๒๕.๓	๒๕.๐
	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐

ว่างนักสังคมสงเคราะห์มาให้บริการแก่คนงาน (ตารางที่ ๒๖)

ตารางที่ ๒๗

การขอรับบริการจากหน่วยงานสังคมสงเคราะห์ของผู้ไร้แรงงาน

การรับ บริการ จาก หน่วยงาน	สิ่งทอ				ประกอบรถยนต์			รวม	รวม ยอด
	ขนาด ใหญ่ %	ขนาด กลาง %	ขนาด เล็ก %	รวม	ขนาด ใหญ่ %	ขนาด กลาง %	ขนาด เล็ก %		
สังคม สงเคราะห์									
เคย	๓.๑	๒.๐	๒.๖	๕.๓	๑๘.๕	๑๘.๐	๒.๖	๓๙.๐	๕.๖
ไม่เคย	๙๖.๘	๙๘.๐	๙๗.๓	๙๔.๖	๘๑.๕	๘๒.๐	๙๗.๓	๘๖.๐	๙๔.๓
รวม	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐

คนงานอุตสาหกรรมทั้ง ๒ ประเภทส่วนมากจะเป็นผู้ที่ไม่เคยเข้าไปขอรับบริการจากหน่วยงานสังคมสงเคราะห์เลย ซึ่งมีอยู่ถึงร้อยละ ๙๐.๓ ในจำนวนนี้คนงานในอุตสาหกรรมสิ่งทอจะมีจำนวนคนงานที่ไม่ได้ไปรับบริการมากกว่าคนงานอุตสาหกรรมประกอบรถยนต์อยู่เพียงเล็กน้อย

ตารางที่ ๒๘

หน่วยงานส่งคนส่งเคราะห์ที่ผู้ใช้งานเคยไปขอรับบริการ

หน่วย งาน	สิ่งทอ			รวม	ประกอบรถยนต์			รวม	รวม ยอด
	ขนาด ใหญ่ %	ขนาด กลาง %	ขนาด เล็ก %		ขนาด ใหญ่ %	ขนาด กลาง %	ขนาด เล็ก %		
<u>รัฐบาล</u>									
กรม แรงงาน	๒๐.๐	๑๐๐	๑๐๐	๕๐.๐	๕๖.๖	๕๐.๐	๑๐๐	๕๒.๑	๕๑.๖
กรมประ ชาสง เคราะห์	๒๐.๐	—	—	๑๒.๕	๕๐.๐	๑๖.๖	—	๓๐.๕	๒๕.๘
<u>เอกชน</u>									
สมาคม สิ่งทอ	๖๐.๐	—	—	๓๗.๕	—	—	—	—	๕.๖
สมาคม วางแผน ครอบครัว	—	—	—	—	๖.๖	—	—	๕.๓	๓.๒
สมาคม แรงงาน	—	—	—	—	—	๑๖.๖	—	๕.๓	๓.๒

ตารางที่ ๒๘ (ต่อ)

หน่วย งาน	สิ่งทอ			รวม	ประกอบรถยนต์			รวม	รวม ยอด
	ขนาด ใหญ่ %	ขนาด กลาง %	ขนาด เล็ก %		ขนาด ใหญ่ %	ขนาด กลาง %	ขนาด เล็ก %		
สัมคมสง เคราะห์ ที่เคยไซ บริการ									
มูลนิธิรวม กัญญา ศูนย์ชุมชน	-	-	-	-	-	๑๖.๖	-	๔.๓	๓.๒
	-	-	-	-	๖.๖	-	-	๔.๓	๓.๒
รวม	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐

สำหรับคนงานที่เคยไซบริการ จากสถานสงเคราะห์จะเป็นคนงานในอุตสาหกรรมประกอบรถยนต์เสียมากกว่า ซึ่งส่วนใหญ่แล้วจะไปรับบริการที่กรมแรงงาน และกรมประชาสงเคราะห์ ส่วนที่ไปรับบริการสัมคมสงเคราะห์จากองค์การเอกชนนี้มีน้อย

ประเภทของบริการที่ผู้ใช้แรงงานไปรับนั้นได้แก่ การพิพาทแรงงานซึ่งมีมากที่สุด รองลงมา ก็เป็นการให้ช่วยจัดหางานให้ทำ การฝึกอาชีพและบริการด้านสุขภาพอนามัย ตามลำดับ (ดูตารางที่ ๒๘)

ตารางที่ ๒๔

ประเภทของบริการที่ผู้ใช้แรงงานไปขอรับ

ประเภท การสังคม	สิ่งทอ			รวม	ประกอบรถยนต์			รวม	รวม ยอด
	สูงเคราะห์ ที่ไคร้ บอยที่สุด	ขนาด ใหญ่ %	ขนาด กลาง %		ขนาด เล็ก %	ขนาด ใหญ่ %	ขนาด กลาง %		
ปัญหา พิพาท									
แรงงาน	-	๑๐๐.๐	-	๒๕.๐	๒๕.๐	๖๖.๖	๑๐๐.๐	๔๑.๑	๓๘.๑
สุขภาพ									
อนามัย	๑๐๐.๐	-	-	๓๕.๐	๒๕.๐	-	-	๑๓.๖	๒๘.๕
ฝึกอาชีพ	-	-	-	-	๕๐.๐	-	-	๓๕.๒	๒๘.๕
สงเคราะห์ งานศพ	-	-	-	-	-	๓๓.๓	-	๕.๘	๔.๓
รวม	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	-	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๕๕.๘	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐

ตารางที่ ๓๐

ประเภทของสวัสดิการที่ทางโรงงานอุตสาหกรรมจัดให้

สวัสดิการ	สิ่งทอ			รวม	ประกอบรถยนต์			รวม
	ขนาด ใหญ่ %	ขนาด กลาง %	ขนาด เล็ก %		ขนาด ใหญ่ %	ขนาด กลาง %	ขนาด เล็ก %	
บำนาญ	๔๘.๕	๑๒.๐	๖.๖	๒๘.๐	๓๐.๐	๖๐.๐	๓.๓	๓๔.๖
การรักษา พยาบาล	๓๔.๒	๘๕.๐	๘๐.๐	๓๘.๖	๕๘.๕	๕๖.๐	๓๓.๓	๕๒.๖
เงิน อุดหนุน การศึกษา								
บุตร	๕.๒	๑๒.๐	๑๐.๐	๘.๐	๘๕.๒	๒๒.๐	๓๓.๓	๕๓.๓
รถรับส่ง	๕.๓	๘.๐	—	๕.๓	๕๘.๕	๑๐๐.๐	๕๖.๖	๕๘.๕
เงินค่า ช่วยค่า ครองชีพ	๕๒.๘	๓๖.๐	๕๓.๓	๖๖.๐	๕๐.๐	๑๐๐.๐	๖.๖	๕๓.๓
เงินสะสม ช่วยเหลือ เรื่องที่อยู่	๑๕.๒	๑๒.๐	๓.๓	๑๑.๓	๕๕.๒	๑๘.๐	๑๐๐.๐	๓๐.๐
อาศัย	๓๒.๘	๖๐.๐	๕๐.๐	๓๒.๐	๕.๓	—	๕๓.๓	๒๑.๓
เงิน โบนัส	๘๐.๐	๘๕.๐	๑๐๐.๐	๘๕.๓	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐

ตารางที่ ๓๐ (ต่อ)

สวัสดิการ	สิ่งทอ			รวม	ประกอบรถยนต์			รวม
	ขนาด ใหญ่ %	ขนาด กลาง %	ขนาด เล็ก %		ขนาด ใหญ่ %	ขนาด กลาง %	ขนาด เล็ก %	
ลาอุปสมบท	๓๗.๑	๔๒.๐	๓๖.๖	๓๘.๖	๘๗.๑	๑๐๐.๐	๗๖.๖	๘๕.๓
ช่วยเหลือ คานเครื่อง แบบ	๕๐.๐	๕๖.๐	๔๖.๖	๕๑.๓	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๕๐.๐	๕๘.๐
เงินค่า ทำศพ	๒๘.๕	๓๒.๐	๖๓.๓	๓๖.๖	๘๒.๘	๘๘.๐	๕๐.๐	๗๖.๐
เงินทดแทน อุบัติเหตุ	๗๒.๘	๗๒.๐	๕๓.๓	๗๖.๖	๘๕.๒	๑๐๐.๐	๕๖.๖	๕๒.๐
ลากลอค	๖๑.๕	๕๘.๐	๕๖.๖	๕๕.๓	๒๘.๕	๒๒.๐	๑๐.๐	๒๒.๖
อื่น ๆ	—	๒.๐	—	๐.๖	—	๒.๐	—	๐.๖

ในอุตสาหกรรม สิ่งทอและประกอบรถยนต์ประเภทของสวัสดิการ ของคนงานใน
โรงงานอุตสาหกรรม ทั้งสามประเภทได้รับมากที่สุด ได้แก่ การช่วยเหลือคานเครื่องแบบ
เงินโบนัสและการรักษาพยาบาล เงินทดแทนอุบัติเหตุ ซึ่งมีผู้ตอบที่ได้รับสวัสดิการประเภทนี้
เกินกว่าร้อยละ ๗๕ สำหรับสวัสดิการประเภทลาอุปสมบท คนงานประกอบรถยนต์จะตอบ
ได้รับมากกว่าคนงานสิ่งทอ ส่วนสวัสดิการประเภทลากลอค คนงานสิ่งทอจะตอบว่าได้รับ
มากกว่าคนงานประกอบรถยนต์ ทั้งนี้เป็นเพราะคนงานในโรงงานอุตสาหกรรม สิ่งทอส่วนใหญ่
เป็นสตรี จึงให้ความสำคัญแก่สวัสดิการประเภทนี้มากกว่าคนงานอุตสาหกรรม ประกอบรถยนต์

ในค่านสวัสดิการช่วยเหลือเรื่องที่อยู่อาศัยนั้น อุตสาหกรรมสิ่งทอให้ความสนับสนุนอย่างมาก โดยที่ทางโรงงานหลายแห่งได้จัดให้มีหอพักขึ้นในโรงงานสำหรับคนงานของตน ครึ่งกันข้าม สวัสดิการ การเงินประเภทเงินกู้ ทรัพย์สิน เงินสะสม เงินอุดหนุนการศึกษาบุตร โรงงาน อุตสาหกรรมประกอบรถยนต์จะจัดให้ได้มากกว่าอุตสาหกรรมสิ่งทอ

ตารางที่ ๓๑

ประเภทสวัสดิการ ที่คนงานต้องการมากที่สุด

ประเภทของ สวัสดิการ	สิ่งทอ			รวม	ประกอบรถยนต์			รวม
	ขนาด ใหญ่ %	ขนาด กลาง %	ขนาด เล็ก %		ขนาด ใหญ่ %	ขนาด กลาง %	ขนาด เล็ก %	
บำเหน็จบ้านอายุ	๑.๔	๒.๐	๑๐.๐	๓.๓	๒.๘	—	—	๑.๓
การรักษาพยาบาล	๑๐.๐	๖.๐	—	๖.๖	๘.๕	๕.๐	๖.๖	๖.๖
อุดหนุนการศึกษา บุตร	๗.๔	๒.๐	๑๐.๐	๖.๐	๕.๒	๖.๐	๑๖.๖	๗.๓
ทรัพย์สิน	๑.๔	—	—	๐.๖	—	—	—	—
เงินกู้	๑.๔	๒.๐	—	๑.๓	—	๒.๐	—	๐.๖
ค่าครองชีพ	๕๐.๐	๕๕.๐	๕๓.๓	๕๓.๓	๖๑.๔	๕๕.๐	๗๐.๐	๕๘.๖
เงินสะสม	๑.๔	๖.๐	๓.๓	๓.๓	๒.๘	๘.๐	—	๕.๐
สหกรณ์ขายของถูก	—	—	—	—	—	—	—	—
ที่อยู่อาศัย	๒.๘	—	—	๑.๓	๒.๘	๘.๐	๓.๓	๕.๖
เงินโบนัส	๑๐.๐	๑๒.๐	๑๐.๐	๑๐.๖	๗.๑	๘.๐	๓.๓	๖.๖

ตารางที่ ๓๑ (ต่อ)

ประเภทของ สวัสดิการ	สิ่งทอ			รวม	ประกอบรถยนต์			รวม
	ขนาด ใหญ่ %	ขนาด กลาง %	ขนาด เล็ก %		ขนาด ใหญ่ %	ขนาด กลาง %	ขนาด เล็ก %	
เครื่องแบบ	-	-	-	-	-	-	-	-
ค่าทำศพ	-	-	-	-	-	-	-	-
เงินทดแทน อุบัติเหตุ	๑.๔	๒.๐	๓.๓	๒.๐	๑.๔	-	-	๐.๖
ลาคลอด	-	-	-	-	-	-	-	-
ไมทราบ	๒๒.๘	๒๐.๒	๒๐.๐	๒๑.๓	๘.๕	๑๖.๐	-	๘.๓
รวม	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐

คนงานทั้ง ๓ ประเภทอุตสาหกรรมต่างต้องการสวัสดิการเงินค่าครองชีพ มาเป็นอันดับ ๑ ซึ่งมีร้อยละ ๕๘.๖ ของคนงานประกอบรถยนต์และร้อยละ ๔๓.๓ ของคนงานทอผ้า ถัดมากก็เป็นเงินโบนัส ซึ่งคนงานสิ่งทอจะต้องการสวัสดิการประเภทนี้มากกว่าคนงานประกอบรถยนต์เพียงเล็กน้อย คือ ร้อยละ ๑๐.๖ และร้อยละ ๖.๖ ตามลำดับ สำหรับสวัสดิการการรักษาพยาบาล การอุดหนุนการศึกษาบุตร มีคนงานที่ต้องการเพียงราวร้อยละ ๖ ถึง ๗ เท่านั้น

ส่วนสวัสดิการค่าน้ำเห็นจำเป็นมาก เงินกู้ บริการรถรับส่ง และเงินทดแทนอุบัติเหตุ มีความสำคัญน้อยมากเมื่อเทียบกับความต้องการในด้านเงินค่าครองชีพ เหตุที่คนงานต้องการ

ส่วนใหญ่แล้วคนงานของอุตสาหกรรมทั้งสองประเภทจะได้รับเงินโบนัสจาก นายจ้างของตน ซึ่งรวมแล้วมีรายร้อยละ ๕๒.๐ เฉพาะโรงงานทั้ง ๓ ขนาด ของ ประเภทอุตสาหกรรมประกอบรถยนต์ผลิตชิ้นส่วนรถยนต์จะมีถึงร้อยละ เซนต์ แต่สำหรับ อุตสาหกรรมสิ่งทอมีคนงานอยู่รายร้อยละ ๑๕.๓ ที่ไม่ได้รับเงินโบนัสจากนายจ้าง ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะทำงานยังไม่ครบปี นายจ้างจึงยังไม่จ่ายให้ (ดูตารางที่ ๓๓)

ตารางที่ ๓๔

เงินโบนัสที่คนงานได้รับ

เงิน ช่วยเหลือ	สิ่งทอ			รวม	ประกอบรถยนต์			รวม	รวม ยอด
	ขนาด ใหญ่ %	ขนาด กลาง %	ขนาด เล็ก %		ขนาด ใหญ่ %	ขนาด กลาง %	ขนาด เล็ก %		
๑-๑ เดือน	๕๑.๐	๘๗.๘	๕๓.๑	๕๐.๔	๗.๑	๘.๐	๗๓.๓	๒๐.๖	๕๒.๕
๑-๒ เดือน	๗.๑	๒.๔	๓.๔	๔.๗	๑๗.๑	๘๔.๐	๒๖.๖	๔๑.๓	๒๔.๖
๒-๓ เดือน	—	—	—	—	๗๒.๘	๖.๐	—	๓๖.๐	๑๕.๕
๓-๔ เดือน	—	—	—	—	๒.๘	๒.๐	—	๒.๐	๑.๐
ไม่ทราบ	๑.๗	๕.๗	๓.๔	๔.๗	—	—	—	—	๒.๑
รวม	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐

คนงานในโรงงานทอผ้าส่วนใหญ่ที่ได้รับเงินโบนัสระหว่างครึ่งเดือนถึงหนึ่งเดือน มีจำนวนถึงร้อยละ ๕๐.๔ ส่วนคนงานประกอบรถยนต์ที่ได้รับเงินโบนัสระหว่างครึ่งเดือน ถึง ๑ เดือน มีเพียงร้อยละ ๒๐.๖ การจ่ายเงินโบนัสในโรงงานอุตสาหกรรมประกอบรถยนต์นั้นสูงกว่าอุตสาหกรรมสิ่งทอ กล่าวคือ คนงานประกอบรถยนต์ส่วนใหญ่จะได้รับเงิน โบนัสตั้งแต่ ๑ เดือน ถึง ๓ เดือน เป็นจำนวนถึงร้อยละ ๗๗.๓ เมื่อเปรียบเทียบกับเงิน โบนัสที่คนงานอุตสาหกรรมสิ่งทอได้รับ ซึ่งจะมีเพียง ๔.๗ เท่านั้น เป็นที่น่าสังเกตว่า

การจ่ายเงินโบนัสเกินกว่า ๒ เดือน ขึ้นในโรงงานอุตสาหกรรมประกอบรถยนต์มีประมาณ ร้อยละ ๒๐ แต่ในอุตสาหกรรมสิ่งทอนั้นไม่มีเลย

ตารางที่ ๓๕

การเบิกค่ารักษาพยาบาลของพนักงาน

การ เบิก ค่ารักษา พยาบาล	สิ่งทอ			รวม	ประกอบรถยนต์			รวม	รวม ยอด
	ขนาด ใหญ่ %	ขนาด กลาง %	ขนาด เล็ก %		ขนาด ใหญ่ %	ขนาด กลาง %	ขนาด เล็ก %		
เบิกได้ เต็มอัตรา	๕๐.๐	๔๒.๐	๕๐.๐	๔๒.๖	๕๑.๔	๑๐๐.๐	๕๓.๓	๘๔.๖	๖๓.๖
เบิกได้ ครึ่งหนึ่ง	๑๒.๘	๒.๐	๑๓.๓	๕.๓	๒.๘	—	—	๑.๓	๕.๓
เบิกไม่ได้ เลย	๔๕.๒	๔๕.๐	๕๐.๐	๕๓.๓	—	—	๔๖.๖	๕.๓	๒๖.๓
อื่น ๆ (เบิกได้)	๒.๘	—	๓.๓	๒.๐	—	—	๑๐.๐	๒.๐	๒.๐
ไม่ทราบ	—	๖.๐	๓.๓	๒.๖	๕.๓	—	—	๒.๖	๒.๖
รวม	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐

ในการเบิกค่ารักษาพยาบาล พนักงานส่วนใหญ่ทั้ง ๒ ประเภท อุตสาหกรรมจะ สามารถได้เต็มอัตรา ซึ่งมีรายร้อยละ ๖๓.๖ เมื่อเปรียบเทียบระหว่างอุตสาหกรรมสิ่งทอ กับอุตสาหกรรมประกอบรถยนต์แล้ว จะเห็นว่าอุตสาหกรรมประเภทหลังสามารถจัดสวัสดิการ คำนนี้ได้ดีกว่า ซึ่งมีรายร้อยละ ๘๔.๖ ขณะที่พนักงานในอุตสาหกรรมสิ่งทอเบิกค่ารักษา พยาบาลเต็มอัตราได้เพียงร้อยละ ๔๒.๖ เท่านั้น

ตารางที่ ๓๖

ผู้ใช้แรงงานกับการช่วยเหลือของกองทุนเงินทดแทน กรมแรงงาน

การได้รับ ความช่วยเหลือจาก กองทุน ทดแทน	สิ่งทอ			รวม	ประกอบรถยนต์			รวม	รวม ยอด
	ขนาด ใหญ่ %	ขนาด กลาง %	ขนาด เล็ก %		ขนาด ใหญ่ %	ขนาด กลาง %	ขนาด เล็ก %		
เคย	๑๐.๔	๒.๐	๑๐.๐	๓.๓	๑๔.๒	๖.๐	๑๖.๖	๑๒.๐	๓.๖
ไม่เคย	๘๙.๕	๙๐.๐	๙๐.๐	๙๓.๒	๘๕.๗	๘๔.๐	๘๓.๓	๘๘.๖	๘๕.๐
ไม่ทราบ	๑.๕	๘.๐	—	๓.๓	—	๑๐.๐	—	๓.๓	๓.๓
รวม	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐

ตารางที่ ๓๖ แสดงให้เห็นว่าคนงานทั้ง ๒ ประเภทอุตสาหกรรมที่ยังไม่เคยรับการช่วยเหลือจากกองทุนเงินทดแทน มีอยู่ถึงร้อยละ ๘๕.๐ และมีผู้ที่เคยได้รับบริการเพียงร้อยละ ๓.๖ เท่านั้น ในจำนวนนี้คนงานอุตสาหกรรมประกอบรถยนต์จะไปขอรับบริการมากกว่าคนงานอุตสาหกรรมสิ่งทอเพียงเล็กน้อย

จำนวนคนงานในโรงงานอุตสาหกรรมทั้งสองประเภทที่เคยไปรับบริการช่วยเหลือจากกองทุนเงินทดแทนส่วนใหญ่ไปรับบริการเพียง ๑ - ๒ ครั้ง (ร้อยละ ๗๘.๒) และ ๓ - ๔ ครั้ง มีเพียงร้อยละ ๑๓.๐ และเกิน ๔ ครั้งมีร้อยละ ๘.๗ เท่านั้น (ดูตารางที่ ๓๗)

ตารางที่ ๓๗

จำนวนความถี่ที่ผู้ที่เคยไปรับบริการช่วยเหลือจากกองทุนเงินทดแทน

เคยได้รับ ความช่วยเหลือ กี่ครั้ง	สิ่งทอ			รวม	ประกอบรถยนต์			รวม	รวม ยอด
	ขนาด ใหญ่ %	ขนาด กลาง %	ขนาด เล็ก %		ขนาด ใหญ่ %	ขนาด กลาง %	ขนาด เล็ก %		
๑-๒ ครั้ง	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๗๐.๐	๑๐๐.๐	๒๐.๐	๗๒.๒	๗๔.๒
๓-๔ ครั้ง	-	-	-	-	๑๐.๐	-	๔๐.๐	๑๖.๖	๑๓.๐
เกิน ๔ ครั้ง	-	-	-	-	๒๐.๐	-	-	๑๑.๑	๘.๗
รวม	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐

ความช่วยเหลือที่ได้รับจากกองทุนเงินทดแทนนั้นส่วนใหญ่เป็นการให้ความช่วยเหลือ
 ทางการแพทย์ (ร้อยละ ๗๓.๐) โดยที่ทางกองทุนเงินทดแทน กรมแรงงานจ่ายให้กับ
 ทางโรงพยาบาลทั้งที่เป็นของรัฐบาลและเอกชน บริการช่วยเหลือที่กองทุนเงินทดแทนจัดให้
 รองลงมาได้แก่การลาพักโดยได้รับเงินเดือน ซึ่งมีอยู่ร้อยละ ๒๓.๐ (ดูตารางที่ ๓๘)

คนงานในโรงงานอุตสาหกรรมทั้ง ๒ ประเภท มีความรู้สูงกว่าทางโรงงานได้
จัดให้มีระบบรักษาความปลอดภัยและป้องกันอุบัติเหตุเป็นอย่างดี ดังจะเห็นได้ว่าคนงานใน
โรงงานอุตสาหกรรมประกอบรถยนต์ร้อยละ ๕๕.๓ และคนงานในโรงงานสิ่งทอร้อยละ
๕๕.๐ ตอบว่า โรงงานของคนมีระบบรักษาความปลอดภัยและป้องกันอุบัติเหตุ ส่วนความแตกต่าง
ในเรื่องขนาดของโรงงานกับระบบรักษาความปลอดภัยและป้องกันอุบัติเหตุ นั้นแทบจะไม่ปรากฏ
เลย (ดูตารางที่ ๓๕)

ตารางที่ ๕๐

ทัศนคติของผู้ใช้แรงงานต่อระบบรักษาความปลอดภัยและป้องกันอุบัติเหตุ

คุณภาพ	สิ่งทอ			รวม	ประกอบรถยนต์			รวม	รวม ยอด
	ขนาด ใหญ่ %	ขนาด กลาง %	ขนาด เล็ก %		ขนาด ใหญ่ %	ขนาด กลาง %	ขนาด เล็ก %		
ดี	๓๕.๘	๔๑.๘	๓๐.๗	๓๖.๘	๓๘.๑	๕๕.๐	๑๖.๖	๓๘.๖	๓๘.๓
พอใช้	๕๖.๘	๕๑.๑	๕๗.๖	๕๐.๓	๕๕.๐	๔๒.๐	๕๖.๖	๕๑.๐	๕๐.๗
ไม่ดีกว่า	๑๒.๕	๔.๖	๗.๖	๘.๐	๕.๘	๔.๐	๒๖.๖	๘.๔	๘.๒
ไม่ทราบ	๔.๖	๒.๓	๓.๘	๓.๗	—	—	—	—	๑.๗
รวม	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐

คนงานทั้ง ๒ ประเภทอุตสาหกรรม (ร้อยละ ๕๐.๗) ให้ความเห็นเกี่ยวกับระบบ
รักษาความปลอดภัยและป้องกันอุบัติเหตุว่าอยู่ในระดับพอใช้ได้ เมื่อแยกตามประเภทอุตสาหกรรม
สิ่งทอและอุตสาหกรรมประกอบรถยนต์แล้วก็ปรากฏว่าตอบในเรื่องนี้ได้เหมือนกันคือร้อยละ ๕๐.๓
และร้อยละ ๕๑.๐ สำหรับคนงานที่เห็นว่า โรงงานของคนมีระบบรักษาความปลอดภัยอยู่ในเกณฑ์
ดีถึงร้อยละ ๓๘.๓ ซึ่งเป็นค่าตอบที่ใกล้เคียงกันสำหรับอุตสาหกรรมทั้ง ๒ ประเภท และที่เห็น
ว่าระบบป้องกันอุบัติเหตุยังอยู่ในเกณฑ์ที่ไม่ดีมีเพียงร้อยละ ๘.๒

ตารางที่ ๔๑

ความต้องการของผู้ใช้แรงงานต่อการจัดบริการด้านอาหาร การกินของนายจ้าง

ความต้องการ บริการด้าน อาหาร	สิ่งทอ			รวม	ประเภทรถยนต์			รวม	รวม ยอด
	ขนาด ใหญ่ %	ขนาด กลาง %	ขนาด เล็ก %		ขนาด ใหญ่ %	ขนาด กลาง %	ขนาด เล็ก %		
ให้เงินค่า อาหาร กลางวัน	๔๓.๑	๔๕.๐	๑๓.๓	๓๕.๓	๕๑.๔	๑๖.๐	๒๓.๓	๓๕.๐	๓๖.๖
มีอาหาร กลางวัน ฟรี	๒๐.๐	๓๒.๐	๕๐.๐	๓๐.๐	๑๘.๕	๕๒.๐	๔๓.๓	๓๕.๖	๓๒.๓
ขายอาหาร ในราคา ถูก	๓๐.๐	๒๒.๐	๓๖.๖	๒๘.๖	๒๖.๓	๓๒.๐	๓๓.๓	๒๘.๓	๒๘.๐
อื่น ๆ (ระบุ)	๒.๘	๒.๐	-	๒.๐	๕.๒	-	-	๒.๐	๒.๐
รวม	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐

คนงานทั้ง ๒ ประเภทอุตสาหกรรมมีความต้องการที่จะให้นายจ้างให้เงินช่วยเหลือ
ค่าอาหารกลางวัน ซึ่งมีอยู่ รวบรวมได้ ๓๖.๖ เมื่อเปรียบเทียบระหว่างประเภทอุตสาหกรรม
อุตสาหกรรม สิ่งทอจะมีความต้องการให้นายจ้างช่วยค่าอาหารกลางวันมากกว่าอุตสาหกรรม
ประเภทรถยนต์ เพียงเล็กน้อย

สำหรับคนงานที่ต้องการให้นายจ้างจัดหาอาหารกลางวันให้ฟรีมีอยู่ร้อยละ ๓๒.๓ โดยที่อุตสาหกรรมประกอบรถยนต์จะไ้หลายรถยนต์จะมีความต้องการบริการค่านอาหารการกินในลักษณะนี้มากกว่าอุตสาหกรรมสิ่งทอเพียงเล็กน้อย

ส่วนคนงานที่ต้องการให้นายจ้างจัดบริการค่านอาหารการกินโดยวิธีจัดร้านค่านอาหารขายในราคาถูกลงภายในโรงงานนี้มีอยู่ร้อยละ ๒๕.๐ ความต้องการบริการในลักษณะนี้ของคนงานในอุตสาหกรรมทั้ง ๒ ประเภทมีได้เล็กน้อยมาก และแต่ละขนาดของโรงงานก็มีความต้องการให้นายจ้างจัดร้านค่านอาหารในราคาถูกลงใกล้เคียงกัน

สรุปคนงานส่วนมากราวร้อยละ ๕๘.๐ ยังคงมีความต้องการที่จะให้นายจ้างช่วยจัดบริการค่านอาหารกลางวัน โดยให้นายจ้างช่วยเงินค่านอาหารกลางวัน จัดอาหารกลางวันให้ฟรีและขายอาหารในราคาถูกลงตามลำดับ สำหรับความต้องการของคนงานที่จะให้นายจ้างจัดบริการค่านอาหารในอุตสาหกรรมทั้ง ๒ ประเภทนั้น ไม่มีความแตกต่างกันมากนัก

ร้อยละ ๔๓.๖ ของผู้ใช้แรงงานในอุตสาหกรรมทั้งสองประเภทมีความต้องการที่จะให้ทางโรงงานช่วยเหลือในการจัดที่พักขึ้นภายในโรงงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนงานในอุตสาหกรรมสิ่งทอจะมีความต้องการทางค่านนี้สูงกว่าคนงานในโรงงานประกอบรถยนต์ผลิตชิ้นส่วนรถยนต์ กล่าวคือ จะมีร้อยละ ๖๒.๐ สำหรับคนงานทอผ้า และเพียงร้อยละ ๒๕.๓ สำหรับคนงานประกอบรถยนต์

สิ่งที่ผู้ใช้แรงงานมีความประสงค์ที่จะให้นายจ้างช่วยเหลือเรื่องที่อยู่อาศัย เป็นอันดับรองลงมา ได้แก่ การช่วยค่าเช่าบ้าน เมื่อแยกพิจารณาตามประเภทอุตสาหกรรมพบว่าอุตสาหกรรมประกอบรถยนต์กลับมีความต้องการบริการประเภทนี้มากกว่า คนงานอุตสาหกรรมสิ่งทอ กล่าวคือ คนงานอุตสาหกรรมประกอบรถยนต์ได้แสดงเจตจำนงถึงร้อยละ ๓๐.๐ ขณะที่คนงานอุตสาหกรรมสิ่งทอมีความต้องการเพียงร้อยละ ๑๘.๐ เช่นเดียวกับการขอให้นายจ้างช่วยเหลือเรื่องที่อยู่อาศัยโดยปลูกอาคารสงเคราะห์ในราคาถูก

โดยทั่วไปแล้วผู้ใช้แรงงานทั้ง ๒ ประเภทอุตสาหกรรมมีความประสงค์ที่จะให้นายจ้างช่วยเรื่องทุนการศึกษาและเงินอุดหนุนการศึกษานูตร รวมร้อยละ ๘.๖ (๒๓.๐ + ๒๓.๖) และเมื่อแยกพิจารณาตามประเภทอุตสาหกรรม พบว่าทั้งอุตสาหกรรมสิ่งทอและอุตสาหกรรมประกอบรถยนต์ผลิตอุปกรณ์รถยนต์มีความต้องการบริการประเภทนี้ใกล้เคียงกัน และพิจารณาขนาดโรงงานก็พบว่ามีความต้องการไม่แตกต่างกันมากนัก

ความต้องการของผู้ใช้แรงงานในบริการด้านการศึกษาอันดัดแปลงไปก็คือ การให้นายจ้างสนับสนุนโดยให้คนงานมีโอกาสลาศึกษาต่อโดยไม่ได้รับเงินเดือนตามปกติ ซึ่งมีอยู่ราวร้อยละ ๑๖.๓ คนงานอุตสาหกรรมประกอบรถยนต์จะมีความสนใจที่จะให้นายจ้างจัดบริการประเภทนี้มากกว่าคนงานอุตสาหกรรมสิ่งทอ

ความต้องการบริการด้านการศึกษาอันดัดแปลงไปเป็นบริการในการจัดสถานศึกษานูตรภายในโรงงาน ซึ่งมีอยู่ราวร้อยละ ๘.๖ และคนงานต้องการบริการกู้ยืมเงินเพื่อการศึกษาในอัตราส่วนที่น้อยที่สุด เนื่องจากคนงานอาจเห็นว่าการศึกษาที่จะไปเรียนอะไรเพิ่มเติมถึงขนาดต้องกู้ยืมเงินไปเรียนนั้นยอมจะพบวิสัยที่จะทำได้ อีกประการหนึ่งคนงานก็มีภาระที่จะต้องหาเงินค่าจุนครครอบครัวตนเองอยู่แล้ว และกรณีที่ไม่ทราบ ซึ่งมีอยู่ราวร้อยละ ๒๒.๓ นั้น เนื่องจากคนงานในอุตสาหกรรมสิ่งทอส่วนมากจะไม่เคยฝึกหัดอะไรมาก่อน

ยังไม่อาจตัดสินใจว่าต้องการให้นายจ้างจัดบริการประเภทใดที่เหมาะสมกับตนเอง เพราะเกรงว่าจะไม่มีเวลาพอที่จะรับบริการนี้ได้ เหตุก็เนื่องจากภาระทางครอบครัวที่จะต้องรับผิดชอบ

สรุปแล้ว คนงานส่วนใหญ่ต้องการบริการด้านการศึกษาโดยให้นายจ้างจัดสรรทุนการศึกษาและเงินอุดหนุนการศึกษานูตร รองมาก็เป็นการให้โอกาสแก่ลูกจ้างสามารถลาไปศึกษาต่อโดยไม่ได้รับเงินเดือนปกติ และลาศึกษาต่อโดยไม่ได้รับเงินเดือนตามปกติกับการต้องกู้ยืมเงินนายจ้าง เพื่อการศึกษาอันเป็นความต้องการที่น้อยที่สุดของผู้ใช้แรงงาน

ตารางที่ ๔๔

ความต้องการของคณาการฝึกอบรมความรู้ความชำนาญเพิ่มเติม

การฝึกอบรมความรู้ความชำนาญเพิ่มเติม	สิ่งทอ			รวม	ประกอบรถยนต์			รวม	รวมยอด
	ขนาดใหญ่ %	ขนาดกลาง %	ขนาดเล็ก %		ขนาดใหญ่ %	ขนาดกลาง %	ขนาดเล็ก %		
ต้องการ	๕๔.๒	๓๐.๐	๕๖.๖	๕๔.๐	๖๓.๑	๕๖.๐	๓๓.๓	๖๔.๖	๖๑.๓
ไม่ต้องการ	๔๕.๗	๓๐.๐	๔๓.๓	๔๖.๐	๓๖.๘	๔๔.๐	๖๖.๖	๓๕.๓	๓๘.๖
รวม	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐

คณาการมากกว่าครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ ๖๑.๓ ต้องการรับการศึกษาระดับปริญญาตรีความรู้ความชำนาญเพิ่มเติมจากที่ตนมีอยู่ในปัจจุบัน เมื่อแยกประเภทอุตสาหกรรมออกมาพิจารณาปรากฏว่า อุตสาหกรรมสิ่งทอจะมีความต้องการฝึกอบรมยกระดับฝีมือน้อยกว่าความต้องการของคณาการอุตสาหกรรมประกอบรถยนต์เพียงเล็กน้อย

สำหรับคณาการที่มองไม่เห็นความสำคัญในการฝึกอบรมเพิ่มทักษะทางด้านวิชาชีพจะมีอยู่ถึงร้อยละ ๓๘.๖

สรุปแล้วคณาการทั้ง ๒ ประเภทอุตสาหกรรมส่วนใหญ่เล็งเห็นความสำคัญของการฝึกอบรมเพิ่มความรู้ความชำนาญเพื่อประโยชน์ต่อวิชาชีพของตน เหตุที่เห็นความสำคัญของบริการประเภทนี้เนื่องจากได้รับการฝึกอบรมแล้วก็จะสามารถพัฒนาฝีมือของตนให้มีความชำนาญพิเศษเฉพาะควย เมื่อกลับมาทำงานในโรงงานก็จะได้ตำแหน่งงานและเงินเดือน

ที่คิดขึ้นด้วย ซึ่งตรงกันข้ามกับผู้ที่ไม่ต้องการรับการฝึกเพิ่มเติม เพราะเห็นว่าตนไม่มีเวลา
 ประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งถ้ามีช่องทางโรงงานส่งไปฝึกอบรม ก็จะได้เงินเดือนตาม
 ปกติ และถ้าลาออกไปฝึกกลับมาไม่แน่ใจว่าจะมีตำแหน่งงานให้ทำหรือไม่ ฉะนั้น จึง
 ให้ทัศนะว่ายังไม่ต้องการรับการฝึกหัดเพิ่มทักษะในขณะนี้

ตารางที่ ๔๕

ประเภทของวิชาชีพที่ผู้ใช้แรงงานต้องการรับการฝึกเพิ่มเติม

ประเภท	สิ่งทอ			รวม	ประกอบรถยนต์			รวม	รวม ยอด
	ขนาด ใหญ่ %	ขนาด กลาง %	ขนาด เล็ก %		ขนาด ใหญ่ %	ขนาด กลาง %	ขนาด เล็ก %		
ช่างกล โรงงาน	—	—	—	—	—	—	๒๖.๓	๖.๖	๓.๑
ช่างไฟฟ้า	๘.๕	๘.๐	๗.๑	๘.๕	๑๓.๗	๑๔.๘	๑๐.๕	๑๓.๓	๑๐.๘
ช่างเครื่อง ยนต์ คิกเซด	๕.๗	๘.๐	—	๖.๑	๕๕.๑	๗๐.๓	๓๖.๘	๕๖.๐	๒๔.๘
ช่าง เชื่อม	—	—	—	—	—	—	—	—	—
ช่างโลหะ	—	—	—	—	๑๐.๓	—	—	๔.๐	๑.๘
ช่างไม้	—	—	๗.๑	๑.๒	—	—	—	—	๐.๖
ช่างตัด เย็บ เสื้อผ้า	๕๗.๑	๔๒.๘	๗๑.๘	๕๓.๖	—	—	—	—	๒๕.๐

ตารางที่ ๔๕ (ต่อ)

ประเภท	สิ่งทอ			รวม	ประกอบรถยนต์			รวม	รวม ยอด
	ขนาด ใหญ่ %	ขนาด กลาง %	ขนาด เล็ก %		ขนาด ใหญ่ %	ขนาด กลาง %	ขนาด เล็ก %		
ช่าง เสริมสวย	๒๐.๐	๒๔.๒	๑๔.๒	๒๐.๗	-	-	๕.๒	๑.๓	๑๑.๘
อื่น ๆ	๘.๕	๑๕.๑	-	๘.๗	๒๐.๖	๑๔.๘	๒๑.๐	๑๘.๖	๑๕.๐
รวม	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐

สำหรับอุตสาหกรรมประกอบรถยนต์คนงานส่วนมากต้องการรับการฝึกพัฒนาทักษะทางช่างเครื่องยนต์และทีเซล ซึ่งมีถึงร้อยละ ๕๖.๐ แยกเป็นฝ่ายช่างเครื่องยนต์ การไฟฟ้าในรถยนต์ ช่างตัวถังรถยนต์ ช่างสีรถยนต์ ช่างเครื่องยนต์ทีเซล ประเภทอาชีพที่รองลงมาได้แก่ ช่างไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งมีร้อยละ ๑๓.๓ ได้แก่ ช่างเดินสายและติดตั้งไฟฟ้า ช่างวิทยุและโทรทัศน์ ช่างกลไฟฟ้า ช่างปรับความเย็น สำหรับคนงานที่ต้องการฝึกเพิ่มความชำนาญทางช่างกล โรงงานกับช่างเชื่อมช่างโลหะจะมีอยู่ราวร้อยละ ๑๐.๖

ส่วนอุตสาหกรรมสิ่งทอ ส่วนมากแล้วเป็นคนงานหญิง ฉะนั้น การเลือกฝึกอาชีพเพิ่มเติม จึงเป็นเรื่องของการคัดเลือกเสื้อผ้า พบว่ามีถึงร้อยละ ๕๓.๖ รองลงมา ก็เป็นความต้องการที่อยากจะฝึกเป็นช่างเสริมสวย ซึ่งมีร้อยละ ๒๐.๗ แต่ก็มีคนงานชายในอุตสาหกรรมที่ความต้องการฝึกทางด้านช่างเครื่องยนต์และไฟฟ้า ร้อยละ ๑๔.๖

โดยทั่วไปแล้วเปอร์เซ็นต์ความต้องการของคนงานในอุตสาหกรรมประเภทประกอบรถยนต์จะเป็นในด้านวิชาชีพที่ตนกำลังปฏิบัติงาน และเป็นการเพิ่มทักษะในสาขา

วิชาข้างนั้นโดยตรงเสียส่วนมาก ซึ่งได้แก่ช่างเครื่องยนต์และดีเซล ข่างไฟฟ้ารถยนต์
แต่ก็มีบางรายที่อยากเป็นช่างไฟฟ้าแก๊สที่วี่และวิทยุ ตรงกันข้ามกับความต้องการของคน
งานในอุตสาหกรรม สิ่งที่ต้องการจะรับการฝึกเพิ่มทักษะทางด้านตัดเย็บเสื้อผ้า เสริม
สวย เสียมากกว่า ซึ่งมีได้สัมพันธ์กับงานที่ตนเองกำลังปฏิบัติอยู่โดยตรง นอกจากนี้จะ
เรียนไปใช้เป็นความรู้ในการตัดเย็บเสื้อผ้าสำหรับตนเองหรือสมาชิกในครอบครัว หรือ
ไม่ก็เป็นความรู้ที่จะนำไปประกอบอาชีพส่วนตัว

ตารางที่ ๔๖

ทัศนคติของผู้ใช้แรงงานต่อความจำเป็นในการจัดบริการ ปรึกษาแนะแนว

ถ้าไม่มี คิดว่า จำเป็น เพียงใด	สิ่งทอ			รวม	ประกอบรถยนต์			รวม	รวม ยอด
	ขนาด ใหญ่ %	ขนาด กลาง %	ขนาด เล็ก %		ขนาด ใหญ่ %	ขนาด กลาง %	ขนาด เล็ก %		
จำเป็น มาก	๕.๘	๒.๑	๓.๖	๔.๘	๖.๓	๓.๘	—	๕.๖	๕.๒
จำเป็น ไม่ จำเป็น	๖๕.๑	๖๓.๒	๓๔.๖	๖๐.๓	๓๖.๒	๖๐.๕	๓๑.๔	๓๐.๔	๖๕.๔
จำเป็น น้อย	๑๔.๓	๑๕.๑	๔๒.๓	๒๑.๒	๑๕.๒	๒๘.๘	๒๘.๕	๒๒.๔	๒๑.๘
ตอบ ไม่ถูก	๑๐.๒	๑๔.๘	๑๓.๓	๑๒.๓	๑.๖	๒.๖	—	๑.๖	๓.๕
รวม	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐

กรณีที่ไม่มีการ ปรึกษาแนะแนวปัญหาส่วนตัวและครอบครัวแล้ว ตามทัศนะของ
คนงานเห็นว่าบริการ ประเภทนี้จำเป็นสำหรับพวกเขาถึงร้อยละ ๖๕.๔ และที่เห็นว่าจำเป็น

คนงานที่มีครอบครัวไม่ว่าจะเป็นอุตสาหกรรมสิ่งทอหรืออุตสาหกรรมประกอบรถยนต์ก็ตาม ส่วนใหญ่ (ร้อยละ ๖๔.๓) ได้สังเกตเห็นความสำคัญของการเลี้ยงดูเด็กก่อน และมีความประสงค์ที่จะให้พยานายจ้างช่วยจัดการประเภทนี้ขึ้นในโรงงาน เหตุที่มีคนงานต้องการบริการประเภทนี้มากถึงร้อยละ ๖๔.๓ นี้ เป็นเพราะว่า คนงานสังเกตเห็นว่าจะเป็นการสะดวกที่จะนำเด็กเล็กของตนไปอยู่กับพ่อหรือแม่ ไม่ต้องเสียเงินเสียทองไปจ้างสถานเลี้ยงดูเด็กกุญแจ อีกทั้งไม่ต้องเสียเวลาไปรับและคอยเป็นห่วงเวลาพักเที่ยงหรือพักงานชั่วคราว ก็สามารถเยี่ยมบุตรของตนได้ ซึ่งเป็นการช่วยลดความกังวลใจให้กับคนงานมากที่สุด

สำหรับผู้ที่ตอบว่าไม่ต้องการบริการประเภทนี้มีร้อยละ ๓๓.๘ ซึ่งอาจจะเป็นเพราะเหตุว่าตนเองยังเป็นโสด ไม่ได้มีครอบครัว ซึ่งยังเป็นปัญหาที่ไกลจากตัวเองมาก และยังไม่เห็นความสำคัญในการที่จะต้องให้โรงงานเป็นผู้จัดการเลี้ยงดูเด็กก่อนให้ (ดูตารางที่ ๔๗)

ตารางที่ ๔๘

ประเภทของบริการ คำนวณพักผ่อนหย่อนใจที่นายจ้างจัดให้*

ประเภท	สิ่งทอ			รวม	ประกอบรถยนต์			รวม	รวม ยอด
	ขนาด ใหญ่ %	ขนาด กลาง %	ขนาด เล็ก %		ขนาด ใหญ่ %	ขนาด กลาง %	ขนาด เล็ก %		
กีฬา	๕๖.๘	๕๖.๒	๕๐.๐	๕๘.๘	๕๖.๖	๕๖.๓	๕๐.๘	๕๑.๓	๕๓.๖
บันเทิง	๑๔.๘	๑๖.๖	๒๘.๕	๑๖.๓	๒๕.๘	๑๔.๘	๘.๗	๑๗.๘	๑๘.๘
ทัศนอาจร	๓๘.๒	๒๗.๐	๒๑.๘	๓๘.๒	๑๗.๘	๓๘.๓	๔๐.๐	๓๐.๘	๔๑.๘
รวม	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐	๑๐๐.๐

* ตอบไข่มากกว่า ๑ คำตอบ

บริการพักผ่อนหย่อนใจที่นายจ้างจัดให้นั้น ส่วนใหญ่เป็นบริการด้านกีฬา ซึ่งได้แก่ กีฬาตะกร้อ ฟุตบอล บาสเกตบอล ปิงปอง ฯลฯ มีร้อยละ ๔๓.๖ ซึ่งนายจ้างให้ความ สนใจบริการประเภทนี้ใกล้เคียงกัน บริการด้านทัศนอาจร ซึ่งมีอยู่ร้อยละ ๔๑.๔ ส่วนการ บันเทิง เช่น จัดดนตรี งานเลี้ยง จะมีอยู่เพียงร้อยละ ๑๔.๘ เท่านั้น (ดูตารางที่ ๕๕)

สรุปแล้ว คนงานในอุตสาหกรรมทั้ง ๒ ประเภทส่วนมากจะได้รับบริการด้านการ กีฬาและทัศนอาจรจากนายจ้าง ส่วนการบันเทิงรื่นเริงมีบ้างเล็กน้อย ทั้งนี้นายจ้างเล็งเห็น การกีฬาและทัศนอาจรที่มีประโยชน์ ทั้งในค่านุภาพ ศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมจากการ ท่องเที่ยว การผ่อนคลายความตรึงเครียด

สรุป

ในเรื่องของความรู้ ทักษะและความต้องการของคนงานทั้ง ๒ ประเภท อุตสาหกรรม ต้องการคนบริการสังคมสงเคราะห์ พบว่าความรู้ความเข้าใจของคนงาน ส่วนใหญ่แล้ว จะขาดความรู้ทางด้านนี้ เมื่อเปรียบเทียบความรู้ของคนงานทั้ง ๒ ประเภท ปรากฏว่าคนงานสิ่งทอจะมีจำนวนคนที่ไม่รู้มากกว่าคนงานประกอบรถยนต์ แหล่งความรู้ที่ คนงานได้รับนั้น ส่วนมากจะมาจากอิทธิพลของสื่อมวลชน หนังสือเอกสารทางสังคม สงเคราะห์ และเพื่อนตามลำดับ ส่วนที่จะได้รับจากนักสังคมสงเคราะห์นั้นมีน้อยมาก แสดงว่าการ เข้าหาตัวนักสังคมสงเคราะห์ของหมู่คนงานมีน้อยมาก หรือไม่ก็เป็นเพราะว่า งานด้านสังคมสงเคราะห์ยังไม่แพร่หลายเข้าไปในหมู่ผู้ใช้แรงงาน นอกจากนี้ คนงานยัง ใต้แสดงทัศนคติต่อบริการด้านสังคมสงเคราะห์โดยที่คนงานกว่าครึ่งหนึ่งเห็นว่างานสังคม สงเคราะห์มีประโยชน์อยู่บ้าง และมีประโยชน์มาก รวบรวมร้อยละ ๑๐.๐ ส่วนที่เห็นว่า ไม่มีประโยชน์เลยนั้นมีน้อยมาก กรณีที่คนงานเห็นว่าบริการสังคมสงเคราะห์มีประโยชน์ เพราะสามารถช่วยแก้ปัญหาการครองชีพ ปัญหาด้านจิตใจ ปัญหาด้านสุขภาพอนามัย และปัญหาความขัดแย้งระหว่างนายจ้างกับลูกจ้างตามลำดับ อย่างไรก็ตาม ไรก็ดี โรงงาน อุตสาหกรรมทั้ง ๒ ประเภทไม่ว่าจะเป็นขนาดใดก็ตาม ยังมีได้จ้างนักสังคมสงเคราะห์มา ช่วยแก้ปัญหาต่าง ๆ ภายในโรงงาน

สำหรับเรื่องสวัสดิการ แรงงานนั้น พบว่าประเภทของสวัสดิการที่ทางโรงงาน ทั้ง ๒ ประเภทอุตสาหกรรม ร่มจักรีให้ นั้น ได้แก่ การช่วยเหลือค่าเครื่องแบบ เงินโบนัส ค่ารักษาพยาบาล เงินทดแทนอุบัติเหตุ ในอุตสาหกรรม ร่มประกอบรถยนต์จะสามารถจัดจรรีบส่ง เงินอุดหนุนการศึกษาบุตร เงินสะสม เงินกู้ไ้มากกว่าอุตสาหกรรม สิ่งทอ ขณะที่ อุตสาหกรรม สิ่งทอจะจัดสวัสดิการ ค่าสหพักในโรงงานไ้มากกว่า ร่มประกอบรถยนต์ ในปัจจุบัน คนงานต้องการ เงินช่วยค่าครองชีพมากที่สุด รองลงมาเป็นเงินโบนัส ค่ารักษาพยาบาล เงินอุดหนุนการศึกษาบุตร ส่วนสวัสดิการ ค่าสหพัก เงินทดแทน บำเหน็จบำนาญ เงินกู้ นี้มีความสำคัญน้อยมาก เมื่อเปรียบเทียบกับความต้องการในค่าเงินค่าครองชีพ ใน คำนการ รักษาความปลอดภัยและป้องกันอุบัติเหตุ นั้น โรงงาน อุตสาหกรรม ทั้ง ๒ ประเภท จะมีระบบรักษาความปลอดภัยในการทำงานให้กับคนงาน และตามความเห็นของคนงาน ส่วนใหญ่ เห็นว่าระบบรักษาความปลอดภัยที่ โรงงาน จักรีให้ นั้นยังอยู่ในระดับพอใช้ได้

ส่วนเรื่องอาหาร การกิน คนงานทั้ง ๒ ประเภท อุตสาหกรรม ไ้แสดงความ ต้องการที่จะให้ นายจ้าง ช่วยเหลือในรูปของการให้เงินค่าอาหาร กลางวัน หรือไม่ก็จัด ให้มีอาหาร กลางวันรับประทานฟรี หรือขายอาหารในราคาถูก ลำดับตามความต้องการ มากน้อย แม้ว่าทาง โรงงาน สิ่งทอจะจัดให้ที่พักอาศัยภายในโรงงาน แต่คนงานก็ยังมี ความต้องการสวัสดิการในค่านนี้สูงอยู่ เมื่อเทียบกับคนงาน ร่มประกอบรถยนต์ สิ่งที่คนงาน ร่มประกอบรถยนต์อยากให้นายจ้างช่วยเหลือมาก คือ เรื่องช่วยค่าเช่าบ้านและปลูกอาคาร สงเคราะห์ให้เขาในราคาถูก

บริการ ความรู้ที่คนงานต้องการให้นายจ้างสนับสนุน โดยจัดสรร ทุนการศึกษาและ เงินอุดหนุนบุตรมากที่สุด

ปัจจุบันคนงานต้องการที่จะรับการฝึกวิชาชีพถึงร้อยละ ๖๑.๓ ประเภทอาชีพ ที่คนงาน ร่มประกอบรถยนต์ต้องการฝึกได้แก่ ช่างเครื่องยนต์และดีเซล ช่างไฟฟ้า ช่างกล โรงงาน ตามลำดับ ส่วนคนงาน สิ่งทอซึ่งเป็นเพศหญิงต้องการฝึกวิชาชีพด้านตัดเย็บเสื้อผ้า มากกว่า

ปัจจุบันโรงงานอุตสาหกรรมทั้ง ๒ ประเภท ยังมีได้ให้ความสนใจต่อการจัดการปรึกษาแนะแนวปัญหาส่วนตัวและบริการเลี้ยงดูเด็กอ่อน ทั้ง ๆ ที่คนงานส่วนมาก รู้สึกว่าบริการดังกล่าวเป็นสิ่งจำเป็น อย่างไรก็ตาม นายจ้างของอุตสาหกรรมทั้ง ๒ ประเภทต่างก็เห็นความสำคัญของการจัดบริการพักผ่อนหย่อนใจกับคนงาน ซึ่งส่วนใหญ่แล้วก็เป็นประเภทกีฬาและทัศนอาร .